Escopetes de matar homes

Catorze periodistes vam conèixer ahir de prop, amb diferents graus d'emoció i d'interès, els detalls de la visita de treball a la base general Álvarez de Castro de Sant Climent Sescebes del ministre de Defensa en funcions del govern espanyol, Pedro Morenés, un home prim i estirat, que té el mateix vici que el seu cap: no parla gaire. Per poder-ho fer vam haver de servir als amfitrions les nostres dades: noms, cognoms, matrícules dels cotxes i números de DNI.

Tenen també les nostres fotografies. Tots estem retratats i ben retratats. Se'n va encarregar un soldat –ignoro si era ras o portava galons– que, des de la finestra d'una companyia va prendre imatges dels forasters armats amb blocs, bolígrafs i càmeres, mentre esperàvem que l'helicòpter amb el ministre i el seu seguici aterrés a la immensa esplanada on molts reclutes van jurar bandera: un acte que alguns guardem al disc dur com spam neutralitzat.

Ahir vaig incomplir aquella promesa feta al setembre del 1990 a Maó quan em vaig proposar no entrar mai més en un quarter de l'exèrcit. Però ho haig de confessar: va ser ben diferent d'aquell dia que vaig superar el cos de guàrdia per tornar cap a casa: ahir tothom va ser molt amable amb mi. No ho recordava pas així.

Fer una immersió d'hora i mitja en el passat em va tensar la musculatura. És cert. Ara bé, la sensació d'engarrotament em va durar poc. Feia poc que era allà dins i ja m'havia saludat amb amabilitat interessada un comandant, un tinent coronel i un coronel. Res era com jo recordava. Francament.

Una hora i mitja de propaganda bel·licista no em va convertir. Vaig adoptar una de les tàctiques que a la mili em va funcionar: em vaig negar a assimilar conceptes del seu argot. Van ensenyar-nos fusells d'assalt H&K G-36E, fusells de precisió Accuracy AWW50/AW308, de precisió de llarga distància Barret M-95 i metralladores lleugeres (que és un dir) Heckler & Koch Mg-4. Perquè ens entenguem: escopetes de matar homes, com en vaig dir durant dotze mesos del Cetme, un rifle ja caducat llavors

L'amabilitat dels estrellats que em van voler treure de la meva ignorància bèl·lica ahir al migdia em va permetre descobrir, sense haver-ho de preguntar, el que vaig anar a saber amb la meva visita. Ara ja ho sé. I ho sé perquè m'ho va explicar, molt amablement i en català, un subtinent, personatge afable i encantador que no se'n va poder estar de contestar-me allò que jo volia preguntar i no em vaig atrevir, perquè, mal m'està el dir-ho, estava cagat.

“Aquests són els que impediran això de la independència”, va explicar amb suficient tonalitat empordanesa perquè no sonés gens amenaçador. El subtinent, amb qui em torno a disculpar des d'aquí perquè el vaig rebaixar, sense voler, anomenant-lo sergent, és un més del 34 per cent de catalans dels prop 450 militars de l'exèrcit espanyol que viuen i treballen a l'Alt Empordà.

Insisteixo. Ahir tot era amabilitat, res a veure amb el tracte degradant, maleducat i estúpid que recordava d'aquell any que em van arrencar de casa per llei. Simpàtics. Molt simpàtics van ser ahir els oficials que ens saludaven amb càlides encaixades de mans. Res a veure amb els vòmits d'oficial alcohòlic que havia de recollir dos cops per setmana ni tampoc res semblant a la merda dels lavabos d'oficials que vaig netejar tants cops aquell infame 1989.

Tot era afable ahir. Sí. Una afabilitat basada en una disciplina testosterònica que defineix una frase tan descriptivament submisa que ahir vaig tornar a sentir: “Ordena usted alguna cosa más”. Aquest exèrcit

professional té molt d'aquell de fireta que es permetia segrestar joves en nom d'una pàtria que, en el meu cas, ni tan sol era la meva.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 02-06-2016 Pàgina 16

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/3-politica/17-politica/972820-escopetes-de-matar-homes.html?cca=1&piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui